

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 66.224 van 13 mei 1997
in de zaak A. 73.046/VII-15.174.**

In zake : 1. de n.v. CONFORMA,
2. de n.v. CERTA,
3. Jacques DECLERCQ,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat Chr. CAUWE,
kantoor houdende te GENT,
Kerkwegel 1

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Sociale Zaken,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. VANDEN EYNDE en B. VAN HYFTE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Kroonlaan 340.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat op 29 januari 1997 door advocaten C. CAUWE en J. VAN DER VEKEN namens de n.v. CONFORMA, de n.v. CERTA en Jacques DECLERCQ werd ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het koninklijk besluit van 23 december 1996 houdende bijzondere bepalingen voor het verzekeren van het financieel evenwicht van de verzekering voor geneeskundige verzorging, met toepassing van artikel 3, § 1, 1° en 4° en § 2, van de wet van 26 juli 1996 strekkende tot realisatie van de budgettaire voorwaarden tot deelname van België aan de Europese Economische en Monetaire Unie;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
J. STEVENS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 7 maart 1997
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 maart
1997;

Gehoord het verslag van Staatsraad
D. VERBIEST;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
Chr. CAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partijen,
en van Advocaat B. VAN HYFTE, die verschijnt voor de
verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
J. STEVENS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat de wet van 26 juli 1996
strekken tot de realisatie van de budgettaire voor-
waarden tot deelname van België aan de Europese en
Monetaire Unie, in werking getreden op 11 augustus 1996,
onder meer bepaalt wat volgt :

"Art. 3.

§ 1. De Koning kan maatregelen nemen om :

1° het bedrag, de voorwaarden en de wijze van
toekennen van de subsidies, vergoedingen,
uitkeringen en andere uitgaven vast te stellen,
aan te passen of te verlagen die geheel of ten
dele, rechtstreeks of onrechtstreeks, ten laste
van de Staat zijn;

(...)

4° het financieel evenwicht van de stelsels van sociale zekerheid te waarborgen;

(...)

§ 2. De besluiten genomen krachtens deze wet kunnen de van kracht zijnde wettelijke bepalingen opheffen, aanvullen, wijzigen of vervangen. Deze besluiten kunnen evenwel geen afbreuk doen aan de bepalingen van de wet van 26 juli 1996 tot modernisering van de sociale zekerheid en tot vrijwaring van de leefbaarheid van de wettelijke pensioenstelsels.

Art. 4.

Onverminderd de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de adviesvragende overheid, in het kader van de maatregelen genomen met toepassing van deze wet, in functie van de dringendheid, de termijnen voor de wettelijk of reglementair vereiste adviezen inkorten";

dat het bestreden besluit, genomen krachtens artikel 3, § 1, 1° en 4° en § 2, van de aangehaalde wet, in artikel 35 van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994 betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, zoals gewijzigd bij wet van 20 december 1995, een paragraaf 3 invoegt die luidt als volgt :

"§ 3. Tot 31 augustus 1997 kan de Koning de nomenclatuur van de in artikel 34, 5° bedoelde verstrekkingen wijzigen zonder rekening te houden met de procedurevoorschriften bedoeld in § 2 en, wat de verstrekkingen bedoeld in artikel 34, 5°, a) betreft, bovendien zonder rekening te houden met de aannemingscriteria bedoeld in § 1, tweede lid.";

dat krachtens deze machtiging, de Koning het koninklijk besluit nam van 10 januari 1997 tot wijziging van het koninklijk besluit van 4 juli 1991 tot vaststelling van de voorwaarden waaronder de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen tegemoet komt in de kosten van de magistrale bereidingen en daarmee gelijkgestelde producten;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige

middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partijen het nadeel in het verzoekschrift omschrijven als volgt :

"(...)

dat het noodzakelijk is - gelet op de beperkte duur van de verleende 'bijzondere machten' - een schorsing te bevelen wil men vermijden dat de door verzoekers ingeroepen schade zich zal voordoen tijdens de duur van de annulatieprocedure.

Een eventuele schorsing van de bestreden beslissing kan leiden tot een vernietiging binnen de termijn die afloopt op 31 augustus 1997.

Het door verzoekers ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel bestaat precies in het feit dat het aangevochten besluit de mogelijkheid creëert tot het nemen van een aantal maatregelen met zeer zware gevolgen voor de samenstelling van de nomenclatuur van de medische verstrekkingen in het algemeen en de magistrale bereidingen in het bijzonder.

Het aangevochten besluit is immers - zoals uiteengezet in de bespreking van het tweede middel - in staat alle lopende procedurevoorschriften en aannemingscriteria buiten spel te zetten, waardoor verzoekers en de uit hun middens door de Koning aangestelde experten enerzijds niet langer in staat zijn hun adviezen te geven in de bestaande overlegcommissies en anderzijds moeten aanvaarden dat bij de wijzigingen van de nomenclatuur geen rekening (meer) moet gehouden worden met de aannemingscriteria van art. 34 § 1, tweede lid van de Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994, zodat hierbij volkomen arbitrair kan worden opgetreden.

Dit nadeel overstijgt het louter financiële en ligt besloten in de vaststelling dat de opheffing van de door de wetgever ingestelde procedures arbitraire beslissingen van de Minister van Sociale Zaken mogelijk maakt.

(...)

Dit nadeel ontstaat reeds door de inwerkingtreding van het bestreden besluit en kan niet worden beschouwd als een louter hypothetisch nadeel.

(...)

Reeds jaren wordt in de bevoegde organen van de ziekteverzekering door de experten aangesteld door de Koning, tussen de diverse actoren de aanpassing van de nomenclatuur besproken.

Het sociaal zekerheidssysteem is een ingewikkeld systeem, dat zich de laatste vijftig jaar stap per stap heeft ontwikkeld, op basis van een kwetsbaar evenwicht. De door de wetgever geïncorporeerde procedures in de wetgeving fungeren net als veiligheidsklep om dit evenwicht tussen de verschillende actoren te kunnen handhaven (overheid, zorgenverstrekkers, patiënten), en hebben steeds perfect gefunctioneerd.

Al is hun bevoegdheid slechts adviserend, verhinderen deze thans opzij geschoven structuren elk mogelijk arbitrair optreden van de minister ten voordele van deze of gene categorie van geneesmiddelen of deze of gene drukkingsgroep of erger, deze of gene producent. Het effect van eenzijdig opgelegde wijzigingen van de nomenclatuur door niet-experten, buiten elke vorm van advies of procedure, zal dramatisch zijn en niet haalbaar, temeer nu eveneens de aannemingscriteria buiten spel worden gezet.

Het hele systeem wordt ontwricht nu de verwerende partij in het kader van haar bijzondere machten, met het oog op het bereiken van een puur financieel doel dat geenszins kan of zal bereikt worden, alle betrokken actoren (patiënten, zorgenverstrekkers) alle recht op concertatie ontnemt.

Het nadeel van verzoekers is persoonlijk en voldoende geïndividualiseerd. Immers, verzoekers sub één en twee en de experten die hen vertegenwoordigen, worden niet langer betrokken bij de beslissingen inzake nomenclatuur en de weerslag van de arbitraire beslissingen op hun economische activiteiten o.m. de tewerkstelling, is enorm. Zij worden bedreigd in hun voortbestaan.

Verzoeker sub drie kan omwille van de arbitraire beslissingen geen garanties meer bieden aan zijn patiënten dat de genomen beslissingen weloverwogen zijn, en in het belang van de volksgezondheid. Men kan immers niet in alle ernst beweren dat de kwaliteit van de genomen beslissingen hetzelfde niveau draagt als de beslissingen die door diverse adviesorganen in normale omstandigheden worden genomen.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel sluit niet uit dat de betrokken akte een begin van uitvoering is gegeven.

Het K.B. van 23 december 1996 is van kracht gegaan op 1 januari 1997.

Er kan dan ook verwezen worden naar het K.B. van 10 januari 1997 (gepubliceerd in het B.S., 22 januari 1997) waarbij - toepassing makend van de regel die werd ingevoerd door het thans bestreden besluit - een wijziging werd aangebracht in de nomenclatuur met miskenning van de eerder geldende procedureregels en

zonder rekening te houden met erkenningscriteria. Deze wijziging gaat in op 1 februari 1997.

De inmiddels eenzijdig gewijzigde nomenclatuur ontrafelt een belangrijk onderdeel van onze verzorgingsstaat. De gevolgen kunnen nadien onmogelijk recht worden getrokken.

Hieruit alleen reeds blijkt dat de onmiddellijke uitvoering van het bestreden besluit voor verzoekers moeilijk te herstellen ernstig nadeel meebrengt";

Overwegende dat de kans dat door een schorsing de bestreden beslissing nog zou kunnen worden vernietigd binnen een termijn die afloopt op 31 augustus 1997 de vordering tot schorsing niet kan verantwoorden; dat immers het feit dat een eventuele schorsing tot een snellere afhandeling van de zaak ten gronde kan leiden op zichzelf niet betekent dat het rechtens vereiste moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanwezig is; dat de door het bestreden besluit geschapen mogelijkheid dat procedurevoorschriften en aannemingscriteria "buiten spel worden gezet" en dat "volkomen arbitrair" kan worden opgetreden niet als een voldoende concreet nadeel kan worden beschouwd dat verzoekers dusdanig persoonlijk treft dat het een schorsing zou kunnen verantwoorden; dat hetzelfde kan worden vastgesteld waar het nadeel wordt afgeleid uit het feit dat het "hele systeem wordt ontworcht" nu "alle betrokken actoren (patiënten, zorgenverstrekkers) alle recht op concertatie wordt ontnomen"; dat voorts geen concrete gegevens worden aangevoerd waaruit zou kunnen blijken dat de eerste en tweede verzoekende partij door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit "in hun voortbestaan worden bedreigd"; dat dezelfde vaststelling moet worden gemaakt in zoverre de derde verzoeker er zich over beklagt bepaalde garanties niet meer te kunnen bieden aan zijn patiënten; dat ten slotte de uit het koninklijk besluit van 10 januari 1997 voortvloeiende wijziging van de nomenclatuur geen rechtstreeks gevolg is van het bestreden besluit en dus, mocht deze wijziging al het rechtens vereiste nadeel uitmaken, zij niet

aan het bestreden besluit te wijten is maar aan het voormeld besluit van 10 januari 1997; dat aldus geen van de verzoekende partijen hebben aangetoond dat het bestreden besluit hun het rechtens vereist moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat aldus niet voldaan is aan één van de cumulatieve voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien mei 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

M.-R. BRACKE.